

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg synes umiddelbart, det er et usmageligt lovforslag, vi behandler her, og Kristeligt Folkeparti kan ikke tilslutte sig det. Jeg må da indrømme, at jeg synes, hr. Aage Brusgaards seneste indlæg bibragte mig en lidt mere positiv opfattelse af baggrunden for lovforslaget, og den vil jeg gerne opfatte som værende den rigtige. Men selv om den er det, kan jeg altså heller ikke tilslutte mig den. Jeg synes dog, den er lidt mere antagelig.

Kristeligt Folkeparti går imod lovforslaget.

Aage Brusgaard (FP):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne, selv om der ikke umiddelbart tegner sig et flertal for selve forslaget.

Fru Vibeke Grønbæk nævnte, at det var en sammenblanding af lovgivning, vi var kommet med her. Jeg vil gerne lige gøre fru Vibeke Grønbæk opmærksom på, at det ikke er Fremskridtspartiet, der har lavet denne lov. Vi stemte faktisk som det eneste parti imod, netop fordi vi ikke ønskede den sammenblanding af lovgivningen, som fru Vibeke Grønbæk selv nævnte var forkert.

Jeg er kommet med nogle ret udførlige bemærkninger til lovforslaget, så dem vil jeg lade være med at gentage her, men hovedargumentet i Fremskridtspartiet er selvfølgelig, at vi er og altid har været imod den stramme by- og landzonelov. Vi mener, det skal være op til kommunerne at sige ja eller nej til byggeri i de konkrete områder, også hvis der skal være en flygtningelandsby.

Derfor ønsker vi altså, at denne lille, enkle lov skal ophæves, således at vi ikke skal opleve, at når ministeren kommer og siger, at her vil vi have en flygtningelandsby, så får man lov, men hvis den lille tømrer eller den lille mekaniker kommer og siger, at her vil jeg have et værksted, så får man nej. Det er ikke ligebehandling af borgere her i landet, og derfor vil vi håbe, at der vil være positiv velvilje over for lovforslaget, inden vi når så langt, at det skal stemmes endeligt igennem.

Miljøministeren (Svend Auken):

For god ordens skyld skal jeg sige til hr. Filt Jensen, at det er vores indtryk, at loven bliver brugt og bliver brugt efter sit formål, og at den netop giver den mulighed for smidig og hurtig

behandling, samtidig med at befolkningen ikke lades ude. Jeg har ikke de nøjagtige tal for, hvor mange det drejer sig om. Dem vil jeg gerne tilstille udvalget, og så tror jeg, at alle undtagen hr. Aage Brusgaard vil kunne indse, at det er en god og positiv lovgivning, som betyder, at vi uden at gøre for store ændringer i forhold til vores normale planlægningsssystem tillader, at vi kan reagere med den hurtighed, der er nødvendig, når det drejer sig om et akut menneskeligt problem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 251:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven, vurderingsloven, personskatteloven, virksomhedsskatteloven og skattestyrelsesloven. (Standardiseret lejeværdiberegning for mindre udlejningsejendomme og visse boligfællesskaber samt genoptagelse af visse skatteansættelser for 1990).

Af skatteministeren (Stavad).

(Fremsat 27/4 94).

Sammen med denne sag foretoges den følgende på dagsordenen opførte sag, nemlig:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 238:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Procentvis lejeværdifastsættelse i mindre udlejningsejendomme og i boliginteressenterskaber).

Af Kirsten Jacobsen (FP), Pernille Sams (KF), Peter Brixtofte (V) og Jens Thoft (SF).
(Fremsat 13/4 94).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Stavad):

Med hensyn til regeringens holdning til lovforslag nr. L 238 kan jeg nøjes med at henvise til regeringens eget forslag, der behandles sammen med dette forslag, nemlig nr. L 251.

Regeringen har, siden lejeværdispørgsmålet for boligfællesskaber blev taget op i forbindelse med skattereformforhandlingerne for et år siden, været indstillet på at få skabt klare og letforståelige regler på området. I den mellem-liggende periode har der været gennemført et udredningsarbejde, som er resulteret i, at Folketinget i går vedtog boligministerens lovforslag om forbud mod etablering af boligfællesskaber m.v. Dette forslag var en forudsætning for at kunne løse det skattemæssige problem for allerede etablerede boligfællesskaber.

Det har hele tiden ligget klart, at regeringen har stilet imod at afklare også skattesiden i denne folketingsssamling. Derfor må jeg undre mig over, at oppositionen begrundede sit forslag over for offentligheden med passivitet fra min og fra regeringens side. Samtidig påstod man, »at skattereformen har givet bagslag for disse boligejere«.

Hvis jeg må sige det meget direkte, så er det noget forvrøvet sludder, da lejeværdireglerne for de pågældende boliger er helt uændrede før og efter skattereformen. I forhold til administrationen af de gældende regler såvel som i bestræbelserne for at få skabt nye og klare regler mener jeg, at regeringen har været optaget af at finde løsninger, har leveret løsninger og har gjort det til tiden.

Naturligvis anerkender jeg, at hr. Jens Thoft har været meget aktiv i denne sag og var den, der for et år siden tog spørgsmålet op under skattereformforhandlingerne, men det tilsagn, som jeg dengang gav, mener jeg også at der konsekvent er levet op til. Og derfor vil jeg opfordre til, at vi nu koncentrerer os mere om at få løst opgaven og mindre om diskussionen om, hvem der har været mest aktiv hvornår.

Jeg går også ud fra, at oppositionen vil være indstillet på at gennemføre regeringens lovforslag. Oppositionens lovforslag, nr. L 238, er teknisk set ikke velegnet til at blive vedtaget. Forslaget efterlader en række problemer uløste.

Konklusionen er, at regeringen må afvise nr. L 238, men at det forhåbentlig glæder forslagsstillerne, at hovedsynspunkterne i forslaget så absolut er tilgodeset i regeringens forslag, som vi behandler samtidig.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Når skatteministeren kritiserer forslagsstillerne for at sammenkæde det her med skattereformen, så gør han det uden tvivl i god tro. Ritzaus Bureau kan ikke læse indenad. Jeg dementerede omgående over for Ritzaus Bureau. Vi skrev ikke i vores pressemeddelelse, vi mente ikke, at det havde noget som helst at gøre med skattereformen. Men sådan skrev Ritzaus Bureau det. Jeg beklager, at der er en journalist, der ikke kan læse indenad, men jeg har gjort opmærksom på det og gjorde det allerede samme aften over for Ritzaus Bureau.

Men ministeren er uden tvivl i god tro, for jeg kunne høre, han citerede fra det fejlagtige telegram.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Man kan spørge sig selv: Hvad kom først, hønen eller ægget? Sådan har jeg det nærmest med de to lovforslag vedrørende lejeværdiberegning, som vi skal behandle her i dag.

Allerede under behandlingen af skattereformen sidste år bebudede skatteministeren, at der ville blive nedsat en arbejdsgruppe under Boligministeriet, som skulle belyse situationen for boligfællesskaber. I januar måned i år behandlede vi her i Folketinget et beslutningsforslag fra De Konservative om præcis det samme emne, og ved den lejlighed meddelte jeg, at Socialdemokratiet ikke kunne støtte forslaget, men ville afvente Boligministeriets udredningsarbejde.

Som vi alle sammen ved, fremsatte boligministeren i marts måned et lovforslag, der indeholder udmøntningen af en række forslag, der netop er beskrevet i rapporten fra det før omtalte udredningsarbejde, og hvor f.eks. et generelt forbud mod etablering af boligfællesskaber, der ikke er boligretligt regulerede som ejerlejligheder og andelsboliger, er med.

Så langt, så godt. Så var vejen åbnet for at efterleve skatteministerens ønske om at se på denne sag i indeværende samling. Det er jo meget glædeligt for de boligejere, som nu kan

[Anne-Marie Meldgaard]

se en løsning på deres økonomiske problem netop med det forslag, vi behandler her i dag. Lidt besynderligt er det derfor nu, at processen fra januar måned skal gentage sig: at oppositionen ikke kan afvente udredningsarbejdet, men fremsætter sit eget lovforslag nr. L 238 og åbenbart ikke havde tiltro til, at skatteministeren mente det alvorligt med, at der skulle findes en løsning på problemet. Jeg kan forsikre oppositionen for, at Socialdemokratiet nok skulle holde ministeren til ilden netop i denne sag.

I forlængelse af det, jeg her har sagt, er det nok gået op for forsamlingen, at Socialdemokratiet ikke kan støtte lovforslag nr. L 238.

Men for så vidt angår indholdet af lovforslag nr. L 251, er jeg meget tilfreds med, at der bliver mulighed for at vælge en standardiseret lejeværdiberegning for boligfællesskaber og ejere af mindre udlejningsejendomme. Også forudsætningerne for bopælspligt er i orden, ligesom overgangen til standardiseret lejeværdiberegning skal ske samlet for fællesskaberne.

Det er også af stor betydning for os, at lejeværdien beregnes af den reelle værdi af en lejlighed, der bebos af den enkelte ejer. I det hele taget mener vi, at der er taget hånd om, at retssikkerheden bliver styrket væsentligt i dette lovforslag.

Hvad angår det andet emne i dette lovforslag, kan vi tilslutte os ændringen af skattestyrelsesloven. Det muliggør, at skattemyndighederne kan nedsætte skatteansættelser for 1990, når en dømmende instans i 1994 underkender en ligningsmæssig praksis. Det virker komplet tåbeligt, at der efter nugældende lov kan ske regulering for 1989 og for 1991-93, men ikke for 1990. Jeg er glad for, at vi hermed får rettet op på dette.

Så Socialdemokratiet tilslutter sig L 251 i dets helhed og håber på en hurtig behandling i udvalget, så alle berørte boligejere kan gå en tryk og glad sommer i møde.

Aagaard (KF):

Da vores ordfører, fru Pernille Sams, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende:

Det er nu endelig lykkedes at få regeringen ud af busken. Efter vores beslutningsforslag nr. B 44 tidligere i år, hvor regeringen blot affejede problemstillingen, og vores lovforslag nr.

L 238, som nu ligger til behandling, og som også afvises, ser vi regeringen vise, hvilket ringe format den har. Se, om ikke regeringen fremsætter et identisk forslag blot for at få sit eget navn på noget, som man efterhånden har måttet indse er sund fornuft og almindelig anstændighed over for en gruppe mennesker, der er kommet i klemme på grund af ufuldstændig lovgivning!

Nøjagtig det samme så vi f.eks. også med vores forslag om omlægning af kontantlån sidste år. Også her afviste regeringen hånligt vores forslag i starten, men efter nogle måneder måtte regeringen overgive sig. Men også her forsøgte man at dække over sine tidligere fejltrin ved selv at fremsætte et tilsvarende forslag, således at det så ud som et regeringsinitiativ. Pludselig skifter regeringen så argumenterne ud: Det, der før var totalt umuligt, er nu pludselig muligt.

Vi glæder os naturligvis over disse kovenninger, der betyder, at vi får vedtaget vores forslag, men det er uægtelig spild af tid og kræfter, at vi må hele denne procedure igennem.

Det vigtigste for os er imidlertid, at problemet nu bliver løst, og et meget stort problem er det rent faktisk for de mennesker, der bor i boliginteressentskaberne og er uden retssikkerhed, for så vidt angår lejeværdiberegningen. Derfor takker vi regeringen for kovendingen, og så må vi hver især undre os over, at det er så afgørende for regeringen at bruge sit flertal på at få sit eget navn på oppositionens initiativer.

Vi kan både stemme for vores eget forslag, nr. L 238, og regeringens, nr. L 251, da de reelt er ens. Vi erkender, at der er flere detaljer i L 251, men hovedindholdet er jo det samme. Og så glæder vi os over, at det ikke lykkedes regeringen at forhindre, at de berørte mennesker nu får afklaret deres retsstilling.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det var jo helt tydeligt, at det var fru Pernille Sams' sprogbrug, hr. Aagaard brugte. Det skal ikke forhindre, at jeg fra regeringspartiernes side vil sige tak for tilslutningen til det her fremsatte lovforslag, men jeg vil da indrømme, at det er rart at kunne se nuancerne.

Filt Jensen (V):

Da vores ordfører, hr. Peter Brixtofte, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

[Flit Jensen]

Med lovforslag nr. L 251 imødekommer skatteministeren de ønsker, der lå bag L 238, som blev fremsat den 13. april i år af Fremskridtspartiet, Det Konservative Folkeparti og Venstre og SF.

Venstre vil for en gangs skyld gerne rose skatteministeren – jeg håber, skatteministeren hørte det. Når L 251 om kort tid er vedtaget, kan mange mennesker se frem til en formindsket lejeværdi, i alt svarende til et beløb på ca. 40 mio. kr. Det er meget glædeligt, og på denne baggrund støtter vi selvfølgelig lovforslaget.

Jens Thoft (SF):

Jeg vil gerne takke ministeren for en meget konstruktiv medvirken ved tilvejebringelsen af lovforslag nr. L 251 og interesserer mig egentlig overhovedet ikke for historieskrivning. Men det skal nu ikke være nogen hemmelighed, at jeg klart fornemmer, at det, at der lå et forslag, fik sat lidt skub i tingene, så det gik lidt stærkere, end det måske ellers havde gjort.

Men det gik hurtigt, og det gik konstruktivt, og jeg erkender, at vores lovforslag, nr. L 238, ikke tog stilling til så mange hjørner som ministerens – fuld respekt for hans embedsmænd, som har arbejdet meget konstruktivt. Der var tekniske mangler, det erkender jeg.

Men resultatet interesserer jeg mig for. Det tæller, og lovforslag nr. L 251 er fundamentalt skruet sammen på samme måde som vores eget forslag, og ministerens forslag får derfor opbakning for fuld udblæsning fra SF. Det er nemlig en god dag for de berørte. Jeg håber på en meget hurtig vedtagelse og har egentlig kun halvanden beklagelse.

Den ene handler om, at det ikke lykkes at give L 251 virkning fra 1. januar 1994. Det havde jeg gerne set, men ministeren har overbevist mig om, at han ikke kan få vurderingsloven på plads før. Jeg erkender, at det måske kan volde kvaler, og jeg mener også, at hvis vi skal benytte ejerlejlighedsprocentreglerne, så må vi have ejendommene vurderet efter ejerlejlighedsprincipperne; ellers går det galt.

Så at vurderingsloven og vurderingsorganisationen skal på plads, inden loven kan træde i kraft, det erkender jeg, men jeg beklager, at det ikke kunne lade sig gøre allerede med virkning fra 1. januar 1994. Så skal vi altså have det her cirkus i Århus og omegn endnu et år; men det må vi jo så prøve at leve med. For cirkuset fort-

sætter, kan jeg fortælle ministeren. Det er overhovedet ikke ophørt selv med de initiativer, der er taget af regeringen. Overhovedet ikke!

Til sidst vil jeg sige om den tekniske ændring af skattestyrelsesloven, nemlig sådan at 1990 ikke henstår som det eneste år, hvor der ikke kan foretages regulering, at det er sundt fornuft. Også det støtter vi med fuld udblæsning.

Kirsten Jacobsen (FP):

Som jeg nu har haft lejlighed til at sige tre dage i træk, er Fremskridtspartiet ikke optaget af ophavsret. Ikke spor. Vi roser regeringen, når den løser de problemer, som vi mener der er. Og så er vi i øvrigt ligeglade med, om det er vores forslag, der bliver vedtaget, eller det er regeringens.

Jeg vil dog lige sige, at når skatteministeren brugte så høj en stemmeføring, så ved jeg da godt, at det er man formelt nødt til udadtil. Men det er vel en kendsgerning, at hvis ikke lovforslag nr. L 238 havde ligget på Folketingets bord, så er det jo ikke sikkert, at det andet var kommet så hurtigt, for den meget omtalte arbejdsgruppe, som den socialdemokratiske ordfører henviste til som begrundelse for, at man nu kunne komme med forslaget, var jo præcis den arbejdsgruppe, som boligministeren i går fortalte ikke var færdig med sit arbejde, hvilket var grunden til, at man ikke kunne stemme for mit ændringsforslag uden for betænkningen i går. Så jeg tror nu alligevel, det har haft en virkning. Men det synes jeg altså ikke vi skal krydse så mange klinger om; det er historie.

Det, vi skal glæde os over, er, at det nu endelig bliver løst, hvilken skattemæssig stilling disse boliginteressenter får. Den retsløshed og vilkårlighed, der har hersket rundt omkring i landet, skal disse mennesker nu ikke længere være udsat for.

Det er også helt, helt rimeligt, at ejerne af disse små udlejningsejendomme, som altså i alt for mange år har betalt en skønsmæssig lejeværdi, som var mange gange højere end den, de kommer til at betale nu, får en ligestilling med ejere af andre ejerboliger. Det er grunden til, at Fremskridtspartiet i og for sig takker skatteministeren. Med lidt skub i ryggen kom det, og det kom sådan, at vi kunne få det vedtaget inden sommerferien.

[Kirsten Jacobsen]

Ligesom hr. Jens Thoft har jeg nærmest også kun én beklagelse, og det er, at 1995 ikke er 1994. Og dér gør jeg som hr. Jens Thoft: Jeg accepterer de saglige indvendinger, som er kommet, og må erkende, at når det ikke kan lade sig gøre, jamen så kan det ikke lade sig gøre. Så må vi altså acceptere et år længere.

Selv om jeg ikke synes, fiskerne har så meget med dette forslag at gøre, vil jeg også sige, at selv det forhold, at fiskerne nu skal blandes ind i boliginteressentskaberne og de mindre udlejningsejendomme, ikke vil få Fremskridtspartiet til at ændre vores positive holdning.

Til allersidst vil jeg bare sige, at med al den tekniske udredning, der er foretaget, før dette forslag blev fremsat, og med den detaljerede måde, sagen er beskrevet på i forslaget, behøver vi ikke at bruge ret lang tid på udvalgsarbejdet. Dette lovforslag burde kunne ekspederes med et enigt Folketing bag sig til gavn for alle dem, det drejer sig om.

Sonja Albrink (CD):

Som fru Kirsten Jacobsen så rigtigt sagde før, blev det udredningsarbejde, der var sat i gang, jo færdigt i går, og det er vi utrolig glade for i CD.

Regeringen er så kommet på banen med sit lovforslag, som sikrer den lejeværdiberegning for deltagere i eksisterende boliginteressentskaber, der svarer til de regler, som gælder for ejerlejligheder, og det er det væsentlige.

I CD kan vi således slutte os til skatteministerens bemærkninger, og jeg skal således sige, at vi støtter lovforslag nr. L 251, men må sige nej til det andet forslag, L 238.

Jeg skal hilse fra Kristeligt Folkeparti og sige, at de også støtter regeringens lovforslag.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Må jeg ikke spørge fru Sonja Albrink, som åbenbart ved noget, jeg ikke ved: Hvis boligministerens udredningsarbejde var færdigt i går og fru Sonja Albrink har kendskab til det, hvordan kunne CD så sammen med regeringen begrunde afstandtagen til Fremskridtspartiets ændringsforslag uden for betænkningen med, at dette udredningsarbejde ikke var færdigt?

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Det, jeg henviste til, var det lovforslag fra boligministeren, vi vedtog i går.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det ændringsforslag, som jeg henviste til, var præcis det ændringsforslag, som blev nedstemt med 1 stemme i går under boligministerens lovforslag vedrørende boligfællesskaber med den begrundelse fra regeringen, herunder også CD, at når man ikke kunne acceptere Fremskridtspartiets ændringsforslag, var det, fordi det omtalte udredningsarbejde ikke var færdigt.

Nu står fru Sonja Albrink lige og fortæller os, at det udredningsarbejde blev færdigt i går. Vil det sige, det var falske argumenter, vi i går fik fra regeringen for at lade være med at stemme for Fremskridtspartiets ændringsforslag?

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg mener faktisk at kunne bekræfte fru Kirsten Jacobsens version. Mig bekendt er udredningsarbejdet færdiggjort, og det er rigtigt, at et flertal i går afviste at vedtage fru Kirsten Jacobsens ændringsforslag. Min halve beklagelse – som jeg glemte i min ordførertale – var netop, at vi ikke i går fik den dispensationsmulighed, så vi kunne have fået fanget nogle af dem op, som er kommet i klemme, fordi den oprindelige udstykker er gået fallit eller en af interessenterne er gået fallit. Det er lidt ærgerligt, men jeg forstod også på boligministeren i går, at han gerne ville se på problemet efterfølgende. Det håber jeg så han gør, så vi får dem fanget op.

Elisabeth Arnold (RV):

Nu er vi omsider kommet til det punkt, hvor vi åbenbart får løst et problem, som har rumlet temmelig længe, og som har voldt store vanskeligheder i visse udlejningsejendomme især i Århusområdet.

Det, der sker nu ved vedtagelsen af regeringens lovforslag, er, at vi løser et problem. Nogle bliver glade, og ingen bliver sure. Det er kort sagt en god succes, og succeser har, som vi ved

[Ellisabeth Arnold]

det, mange fædre og mødre. Fiaskoerne får man altid lov at beholde helt for sig selv.

Derfor er der ikke noget mærkeligt i, at stort set alle Folketingets partier i dag bakker op om at få løst dette problem, for der er ikke nogen vej uden om, at det skal løses og det skal løses nu.

Ministeren sagde i forbindelse med debatten i januar måned, da beslutningsforslaget fra fru Pernille Sams var til behandling, at bestræbelserne gik ud på, at problemerne skulle løses inden grundlovsdag. Så må man jo sige, at vi ikke har mulighed for at vente ret meget længere. Det skal løses nu, og det skal løses inden grundlovsdag, hvis det skal opfylde ministerens intentioner, og det vil vi fra radikal side gøre alt, hvad vi kan, for at medvirke til.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg vil gerne glæde mig over den brede tilslutning.

Så kan jeg ikke tilbageholde en bemærkning til hr. Aagaard. Jeg er helt sikker på, at hvis det var hr. Aagaard, der havde fulgt denne sag, så havde den konservative ordførertale, som hr. Aagaard holdt på fru Pernille Sams' vegne, haft et ganske andet indhold. Den havde været præget af langt større indsigt og saglighed.

Måtte jeg sige til fru Kirsten Jacobsen, der sagde, at hun ikke var særlig optaget af ophavsret: Det kan nu ellers være noget meget afgørende. Og jeg mener, at der er elementer i det forslag, jeg har fremsat på regeringens vegne, hvor man godt kan diskutere ophavsrets-spørgsmålet.

Hvis vi tager den del af forslaget, der vedrører de små udlejningsejendomme med op til seks lejligheder, skal jeg åbent og ærligt erkende, at jeg havde – og jeg vil heller ikke påstå andet end at jeg fortsat har – visse bekymringer i forhold til den del, også set i forhold til det boligpolitiske. Det, at ejeren selv vil blive underlagt de huslejestigninger som et synligt beløb på sin egen selvangivelse, som man pålægger de øvrige lejere, vil jeg ikke afvise har haft en eller anden fornuftig betydning for huslejudviklingen for de pågældende små udlejningsejendomme.

Derfor vil jeg også opfordre til, at vi følger det område. Jeg forstår, at boligministeren har et forslag, hvorefter man giver lidt kortere frister for huslejestigninger m.v., fordi man også

har kategorien af de små ejendomme som noget særligt. Derfor vil jeg da gerne sige, at det, at man fra SF's side og fra forslagsstillerne for L 238's side har lagt meget stor vægt på det, bestemt har haft betydning.

Men jeg vil på den anden side også gerne understrege, at det har været min intention hele tiden, at det forslag og den løsning, vi skulle finde her, var noget, vi skulle nå en enighed om, og noget, vi skulle drøfte med hinanden, inden jeg kom med et forslag. Så drøftelserne ville under alle omstændigheder have fundet sted. Men at der har været en påvirkning fra forslagsstillerne til L 238, vil jeg bestemt ikke lægge skjul på.

Det, der har generet mig lidt, er, at man har fremstillet det, som om jeg ikke var optaget af at komme med en løsning i denne samling. Det har jeg faktisk været, og der er faktisk givet besked om i mit eget departement, at det var en bunden opgave, vi havde, og som vi skulle løse. At vi så i fællesskab har påvirket det færdige indhold, er jo en god begrundelse for, at vi forhåbentlig også meget bredt – i enighed, så vidt jeg kan lytte mig til – kan vedtage lovforslaget meget hurtigt.

Jeg kan sige, at i den udstrækning, der kommer spørgsmål fra udvalget, skal vi i Skatteministeriet gøre vort til, at der også kommer hurtige og så gode svar, som der overhovedet kan udfindes; når vi er inde i statistik, kan det være svært på dette felt.

Vi vil medvirke til at få denne sag ekspederet så hurtigt som overhovedet muligt, så de mennesker, lovforslaget henvender sig til, hurtigt kan få en afklaring og ved, hvor de er, og kan få bestilt vurdering, kan få vurderingsresultatet frem og vide, hvad deres fremtidige skat bliver på dette område – med den retssikkerhed, som der er behov for, og som vi kræver, og som jeg mener vi kan se at lovforslaget indeholder.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg forstår sådan set godt ministerens bekymring. Jeg tror sådan set også ministeren har haft ret i, at der har været moderation på huslejestigningerne i disse ejendomme. Det tror jeg han har ret i.

Men jeg er sikker på, at når så skattevæsenet kommer og siger til ejere: Ja ja, kammerat, det kan godt være, du kun kradser 200 kr. hjem

[Jens Thoft]

hos dine lejere, men du skal i hvert fald betale skat af 400 kr., så bliver lejerne sat op med 400 kr. dagen efter. Det er jo det, der er sket som følge af den kampagne, skattevæsenet har kørt, og det forekommer ikke at være i overensstemmelse med reglerne. Men det er i hvert fald det, der sker dér, hvor jeg kommer fra.

Det forekommer mig ikke rimeligt, og det er årsagen til, at vi har taget dette område med helt uden bekymring, idet der er to over for hinanden modstridende forhold. Det ene er skattevæsenets huseren over for de små, og det vil jeg altså ikke se. Det andet er, at det da nok er rigtigt, at der har været en vis moderation, men den er for længst forladt, for når ejeren skal betale skat af 400 kr. pr. m² og skattevæsenet laver forhøjelsesvarslingerne, som han skal bruge over for sine lejere, er det bare med at få den forhøjet. Sådan er det jo.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Må jeg ikke sige til skatteministeren til bemærkningen om, at der kunne være forskel på, hvem der holdt en ordførertale, at jeg da ikke skal afvise, at havde det været mig personlig, der havde holdt den, havde jeg måske fundet en anledning til at fremhæve de mindre detaljer, der adskiller de to forslag, som f.eks. en præcisering af regelsættet og det gebyr, man foreslår for vurderingen, og de provenuskøn, som det vel er naturligt at en regering kommer med i sit forslag. Men det ændrer ikke ved den opfattelse, vi i Det Konservative Folkeparti har, at det er stort set identiske forslag, der er tale om, og at man ville kunne have gennemført nr. L 238 med måske nogle småændringer undervejs og fået nøjagtig det samme resultat ud af det. Endelig er det et spørgsmål, som det også tidligere er fremført, om regeringen var kommet med sit forslag på nuværende tidspunkt, hvis ikke de fire partier havde fremsat lovforslag nr. L 238.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg er slet ikke uenig med hr. Aagaard i, at der er et stort sammenfald mellem hovedindholdet i de to forslag. Det er nu lidt mere end smådetaljer, der adskiller, og det var ikke så enkelt at lave det ændringsforslag, fordi der jo også er bemærkninger og spørgsmålet om administration, og vi er inde i en række andre

love ud over det, der er indeholdt i nr. L 238; men lad det ligge.

Det, der fik mig til at reagere, var, at der bliver givet en historiefortolkning, som lå meget langt væk fra virkeligheden. Det var noget med, at skatteministeren skulle have affejtet problemstillingen, at skatteministeren skulle have sagt i sit nuværende forslag, at det, der var umuligt tidligere, er muligt nu. Det ville med meget stor lethed kunne dokumenteres, at de påstande, som hr. Aagaard ikke selv ville have fremført, hvis han havde deltaget i forløbet som den, der havde ansvaret, aldrig ville være fremkommet. Det er jeg overbevist om. Det tror jeg i øvrigt at alle andre, der har deltaget i denne sag, også vil være enige i. De, der overværede debatten om fru Pernille Sams' forslag, vil også kunne bekræfte, at sådan forholder det sig.

Til hr. Jens Thoft skal jeg kun sige, at jeg gerne vil reagere, når hr. Jens Thoft siger, at skattevæsenet fører kampagne osv. Jeg kan i hvert fald sige, at fra Told- og Skattestyrelsens side og fra den del af skatteadministrationen, som jeg har et politisk ansvar for, føres der ingen kampagne. Om der er en særlig Århushistorie, skal jeg ikke hverken gøre mig klog på eller forsøge at give en bedømmelse af, men jeg kan i hvert fald afkræfte, at der er nogen former for kampagne eller forsøg på at forfølge nogen på det område, således som hr. Jens Thoft var inde på. Det synes jeg er vigtigt at få slået fast.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er i den heldige situation – det synes jeg i hvert fald selv – at jeg lige så vel som skatteministeren kan sige tak for, at vi nu får dette gennemført. Det får et andet lovnummer, og det er skatteministeren, der har fremsat forslaget og ikke Venstre, Det Konservative Folkeparti, Fremskridtspartiet og SF.

Men bortset fra det er den reelle forskel bare, at man får en anden ikraftræden, og det accepterer vi, fordi det er sagligt begrundet. Vi får nogle flere tekniske detaljer, og vi får nogle uddybninger af, hvorledes man fordeler ejendommens driftsudgifter, når der ikke længere kan gives fradrag for driftsudgifter for den bolig, der bliver skilt ud. Det er vi sandelig heller ikke utilfredse med, for det er vigtigt, at det sker på en rimelig retfærdig måde. Der er et

[Kirsten Jacobsen]

vurderingsgebyr, og det er vi sådan set heller ikke utilfredse med. Det er rimeligt, at når man skal have foretaget en særlig vurdering for at opnå nogle lettelser, betaler man et eller andet beløb for det.

Så de forbedringer, som skatteministeren har lavet i nr. L 251, hilser vi med glæde, men tilbage står jo altså, at essensen i og for sig er den samme.

Jeg tager skatteministerens og den socialdemokratiske ordførers udsagn om, at grundlovsdag var deadline, til efterretning, men jeg tror også, at både den socialdemokratiske ordfører og skatteministeren – skatteministeren har i og for sig gjort det – vil indrømme, at det forslag, man havde tænkt sig at fremsætte til vedtagelse inden grundlovsdag, havde været et forslag om boliginteressentskaber, hvor de små udlejningsejendomme ikke havde været med. Derfor er vi glade for, at regeringen har bøjet sig for de argumenter, der kom, for også at få dem ind under forslaget.

Til skatteministerens bekymring vil jeg gerne sige: Jeg tror, det er rigtigt, at der nok oprindeligt har været en vis tilbageholdenhed med at lave huslejestigninger i den type ejendomme, fordi man selv kunne risikere at blive ramt af dem, men det er mange år siden. Efter at boliginteressentskaberne, som jo i og for sig opstod som en Århushistorie – det er jeg enig i, og det er dér, man har de fleste af dem – og efter de vilde lejeværdiansættelser, som kom i Århus, er der altså sket dette for de små udlejningsejendomme. Så kan man kalde det en kampagne – man kan i og for sig kalde det, hvad man vil – men det er en kendsgerning, at i så vidt forskellige kommuner som Rødby, Aalborg, Ringsted og Silkeborg har ejere af disse små udlejningsejendomme på 1 år oplevet op imod 100 pct.s stigning, så skattevæsenet i de kommuner har i hvert fald lært af den Århushistorie om boliginteressentskaberne. De problemer og de vilkårligheder er vi færdige med, og det kan vi kun udtrykke glæde over.

Jeg håber, som jeg sagde før, at vi får det hurtigt igennem, og så bliver det endda før grundlovsdag, for så vidt jeg ved, slutter Folketinget 27. maj.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget mere,

men må da for en ordens skyld medgive ministeren, at det måske er rigtigt nok, at det ikke er skattevæsenet som sådan, der kører en kampagne; det vil jeg ikke helt afvise.

Man må tilgive mig, at jeg selvfølgelig er ret fokuseret på det overgreb, som sker i mit eget pastorat derhjemme i Århus, og jeg kan bekræfte fru Kirsten Jacobsens beskrivelse af, at Århushistorien ser ud til at brede sig. Jeg får henvendelser fra Aalborg, Horsens og Silkeborg, hvor jeg ser det samme som dét, der er sket i Århus – ikke præcis det samme skal det siges, for andre steder er det kun halvt så galt som i Århus. Århus har taget alting og ganget med to; andre steder er der dog kun ganget med én.

Men jeg mener, at dette forslag og den meget enstemmige tilslutning burde være et vink med en vognstang om, at også skatteyderne har et rimeligt krav på en ordentlig behandling.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det skal blive en meget kort bemærkning.

For de mindre udlejningsejendomme ser det faktisk ud til, at skattevæsenet er opmærksom på ministerens forslag. Jeg kan nemlig referere, at i to af de henvendelser, jeg har fået, har de pågældende fra skattemyndighederne fået at vide, at man ville stille det i bero, indtil man så, hvad der skete med dette forslag.

Så må man tro på, at man i hvert fald for 1994, som ligesom falder ud, ikke går vildt op for så at gå ned i 1995. Derfor er jeg enig med hr. Jens Thoft i, at det af skattevæsenet bør opfattes som et vink med en vognstang om, at nu kommer der nogle andre regler, så de holder op med det vilde skoleridt, de har været i gang med.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til

[Anden næstformand]

Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 94:

Forslag til folketingsbeslutning om tilbage-trækning af anerkendelsen af Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 19/4 94).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Fremskridtspartiet har fremsat et beslutningsforslag om, at Folketinget skal pålægge mig for det første at bestemme, at anerkendelsen af Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse, FFA, bortfalder, og for det andet, at der afsættes det fornødne personale i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen til at bistå FFA med afviklingen, og at der drages omsorg for, at der gennemføres en uvildig undersøgelse af Arbejdsministeriets og Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringens rolle i sagen.

Jeg kan være enig i én ting, nemlig at dette er en meget kompliceret sag. Det var faktisk også en af de første sager, jeg blev orienteret om, da jeg tiltrådte som arbejdsminister i 1993. Der var allerede dengang tale om en gammel sag, idet den tager udgangspunkt i administrationsaftalen fra 1988.

I øvrigt kan jeg også være enig i en anden ting, nemlig dét, der står allerførst i bemærkningerne, om, at FFA er en arbejdsløshedskasse og SFF en fagforening, og at loven ikke tillader overførsel af midler fra en arbejdsløshedskasse til en fagforening.

Dette gælder også, når der er tale om en arbejdsløshedskasses såkaldte egne midler, dvs. medlemmernes bidrag til administrationen.

FFA's administration af statsmidler, dagpengeydelse m.v. har der ikke været rejst tvivl om, vil jeg gerne slå fast.

Direktoratets tilsyn omfatter imidlertid også arbejdsløshedskassernes egne midler, og det er

dem, sagen drejer sig om, hvilket det er vigtigt at holde fast i.

Men dermed er det også slut med enigheden. Jeg kan ikke på nogen måde acceptere påstandene om, at jeg i min tid som arbejdsminister ikke har taget initiativ til at få normaliseret forholdet mellem fagforeningen, altså Sammenslutningen af Firma-Funktionærer, og arbejdsløshedskassen, FFA, på den anden side.

Jeg anmodede faktisk straks direktoratet om at fortsætte med et intensivt tilsyn og få rettet op på reglerne, idet jeg lægger afgørende vægt på, at den situation, man havde i årene fra 1988 til 1991, ikke genopstår. Specielt har jeg anmodet om, at FFA's regnskaber for 1993, altså det år, hvor jeg har haft mulighed for at tage hånd om sagen, blev gennemgået for at sikre, at der ikke længere uretmæssigt overføres midler fra arbejdsløshedskassen til fagforeningen.

Undersøgelsen af 1993-regnskabet er blevet gennemført af direktoratet med hjælp fra to uafhængige statsautoriserede revisionsfirmaer. Rapporten fra revisionsfirmaerne har som hovedkonklusion, at der ikke sker et økonomisk misbrug af FFA via administrationsfællesskabet med SFF. Rapporten viser i øvrigt også, at FFA, altså arbejdsløshedskassen, ikke har likviditetsmæssige problemer.

Undersøgelsen viser således, at der ikke i min ministertid har været grundlag for at gribe ind over for FFA. Jeg må altså afvise påstanden om, at FFA ikke har udvist vilje til at ændre adfærd.

Faktisk har FFA efterkommet alle direktoratets pålæg, og jeg vil gerne understrege, at det forhold, at FFA har klaget over direktoratets afgørelser og har anlagt retssager, ikke kan tages som udtryk for manglende vilje til at ændre adfærd.

Reglerne er også inden for det sidste år blevet ændret for at imødegå andre tilsvarende situationer. Efter at der nu er en udtrykkelig lov hjemmel til samadministration, er der blevet fastsat meget præcise regler for samadministration mellem arbejdsløshedskasser og fagforeninger i bekendtgørelsen om tilsynet med de anerkendte arbejdsløshedskassers økonomi og regnskab, en bekendtgørelse, der vel at mærke er udarbejdet på baggrund af et lovforslag vedtaget i min ministertid, som gav mulighed for at sikre lovgrundlag for samadministrationen.